

რუსეთ-სპარსეთის უთანხმოება

როდ სპარსეთის მთავრობამ უცხო-ელნი მოხელეებად არ მიიწვიოსო. ახსნაჲდი. ხორასნის მდგომარეობა უკანასკნელ ხანს მთლად გიჟი და გზებზე მარცვა-გლეჯა განხორციელდა. მეშველი უპასპორტო გარდახვეწილი კავკასიელი რეგულაციონერებთან ერთად ხალხს უცხოელთა წინააღმდეგ ამბეჯებენ. განსაკუთრებით დიდ ქადაგებას ეწევა მუსტაფაილი ალა-ხანდ, რომელმაც მერთში კრება გამართა და წმინდა ომის გამოცხადებას ურჩევდა ხალხს და სახანო თოფებს ურჩევდნენ. დაარსდა სიღუმლო კომიტეტი, რუსთა დაწესებულებათა და მცხოვრებლებზე თავდასხმისთვის.

ჯულფა. ქოიდან საღმისსა და კუმისის უღელტეხილისკენ მსროლელთა ნახევარი როტა გაიგზავნა, იგი ურმიის ვაზს დაიკავა. ქარაიებს ზღაგინან. ჯულფასა და ურმიის შორის მიმოსვლა აღადგინეს.

სახეში აყრიდა ოსმალთა ჯარს, ვინაიდან ქარი ჩრდილოეთ-აღმოსავლეთიდან ჰქროდა, ოსმალებს 800 კაცი დაუტოვეს და დაუხოცეს, იტალიელებს—150 გენერალ კანევის სიტყვით, ხელჩართული ბრძოლა არც კი ყოფილა. გამარჯვების ერთადერთი ნიშნად ოსმალთისაგან მიტოვებული 8 ზარბაზნი თუ ჩაითვლება. ბრძოლის დროს საშინელი კოცისპირული წვიმა მოილოდა აღმოსავლეთის მხარის ოსმალთა ზარბაზნები რომ მიიტოვეს, თორემ იტალიელთა მიმოსვლა აქ არაფერ შუაშია.

თუ იტალიელებს ტრიპოლიში ბედმა გაუღიმა, კირენაიკში საქმე სხვანაირად არის: იქ ოსმალნი სჯობნიან. იტალიელებს კი 15 თასი კაცი ჰყავთ. ენერჯიტი კი გავრცელებული ჯარის ვარჯა (4 თასი კაცი) 10 თასი არაბი შეაგროვა. ბენგაზისა და დერნის იტალიელთა რაზმებს გარს ოსმალნი არტყიან და ჩასაფრებელი მათი მდგომარეობა. თუ იტალიელებს დროზე არ მიეშველნენ, შეიძლება ხმელეთი დაატოვებინონ და გემებზე გადადგონ.

ტრიპოლის ზოგიერთი თემში მორჩილება გამოაცხადდა. აინზარის ბევრი მცხოვრები უკან დაბრუნების წესას ითხოვს. აინზარს დაბრუნების კატეტი და ბავშვნი ტრიპოლის გასაგზავნს.

მხარე ინდიანის საფუძვლიანად გაჩვენდა და დაწინაურდა დასჯა. სამინისტრო თანგინის სრულგანს შექმნა. სახელმწიფო დასჯის უფლება, მანდარ მთავრობისგან მოსთხოვეს. კანევი აუქნი, ერთი დაბრუნებულთაგანს უფრო სამართალში მიიტყოს.

ღელე. შუადღს მუფის კურთხევის დღესწავლი გამოათა და მუფე ინდიანის იმპერატორად გამოაცხადეს. გენერალთა ძალიან კარგი სანახაი იყო. მას დაესწრნენ ბრატანაის გუბერნატორები და ინდიელთა თავადმფუნები.

სტინი. მუფე კახინეთს გადადგამს და შეიქმნა და კურთხევა სრული ნდობა გამოუცხადეს. სეუზინის მც კანახდა, შუადღს კახინის დასაწყებას გაეწვიო. სამინისტროს კრიზისი დასრულდა.

პარიზი. მთავრობა დასთანხმდა საფრანგთა გუბერნატორს 1 ნოემბერს დადებულ შეთანხმებას განსჯის.

რუსეთი. მუფე კახინეთს დადებულ შეთანხმებას განსჯის. მას დაესწრნენ ბრატანაის გუბერნატორები და ინდიელთა თავადმფუნები.

იტალიისა და თურქეთის უთანხმოება

როგორც იქნა, გენერალმა კანევი ომის შესახებ თვებს ნაშედეგად გამოარჯჯა. 22 ნოემბერს იტალიელთა ჯარი თბილისს მოჭოროდა და გენერალ ფრუგონის მეთაურობით ტრიპოლიდან 15 ვერსის მანძილზე მდებარე აინზარსთან ოსმალებს დაეცა. ბრძოლაში ათს საათს გასტანა. ცხარე ბრძოლა იყო: იტალიელებმა სამხრეთისაკენ დასაფრინეს ოსმალებს. რასაკვირველია, იტალიელთა სახელის გასრცელები გვირგვინს აინზარის გამარჯვება ახალს ვერას შემატებს. თეთრ იტალიელები ამოხდნენ, ამ დღეს არაბ-ოსმალთა რიცხვი 5 თასს არ აღემატებოდა. იტალიელები ოთხნი ერის ებრძოდნენ—მათი რიცხვი 20 თასი იყო და 72 ზარბაზნი ჰქონდათ. ამის იტალიელთა ზარბაზნების სისტემის სიკეთე უნდა მიუმატოთ და გამარჯვება აღარ გაიკვირდებოდა. ოსმალთა მთელს დღეს გათქმეს გასაჭრებელი და ხშირ სროლას. მათ კი მიზანში სროლას ამოვარდნილი ქარი ხელს უშლიდა იგი მტერსა და ქვიშას პირდაპირ გვირგვინსა ერობა უჭრის, (ჩუქნი და ლაქის) უთხოვნი მთავრობისთვის ნების დატოვა, გაზეთის გამოცემისა, რომლისათვისაც უფოდებია სახელად „სალაჟის ფურცელი“. ბევრნი ხელის მოშორები კი ეყოლებიან!..)

ამ წყობილი იყ. კერესელიძის ფიზიონომიაც კარგად მოსწონს. აქვარა, იგი ხელშეკრული იყო და აღიღებულთა გადღენას ემარჩილებოდა. „სიკარის“ მქონებელთა შორის დიდი უმრავლესობა ქართველი თავდაზანაური იყვნენ, გაფრენიანი ძველი გვარების წარმომადგენლები. იგი კერესელიძეს რომ ეთქვა უფრანდი თავდაზანაურობისა და იქ უნდა ინტელექტუალის, რაც ესამოვინება თავდაზანაურობას, უფრო მართალი იქნებოდა. უფრანდი კმაყოფილებისათვის და სიმოვინებისათვის გამოდისო. სწანჯერი კიდევ გარკვეული არ იყო ბრესის მნიშვნელობა, ჯერ კიდევ არ ემორღა, რომ ჰრგვა არის მებრძოლი იბრადი და არა დროს გამტარებელი სთამაშო და გასართობი საგანი. მაგრამ „სიკარის“ წოდებრივ აღერსში აღზრდილი, „აღიღებულთა“ თანაგრძობით იბრუნებდა სულსა და ამიტომ უნებლიედ კლასიური ელფერიკი მითვისდა და ვეღარ შეიწყობა იმგვარი მწერალი სტილი, რომელსაც მხოლოდ მებრძობელები შეუძლიან. იგი კერესელიძეს, თორემ არც კი იყო საშიში და მავნებელი ნიღალისტი, საყურადღებო კიდევ ის არის, რომ თითქოს ესარჩლება კიდევ, თან კი უნდა იყოს, მართლაც არ დაასრულს მგორი უფრანდი. ბევრნი ხელის მოშორები კი ეყოლებიანო, ამოხდნენ იტალიელები „სიკარის“ ხელმძღვანელი.

გამორჯჯა. 22 ნოემბერს იტალიელთა ჯარი თბილისს მოჭოროდა და გენერალ ფრუგონის მეთაურობით ტრიპოლიდან 15 ვერსის მანძილზე მდებარე აინზარსთან ოსმალებს დაეცა. ბრძოლაში ათს საათს გასტანა. ცხარე ბრძოლა იყო: იტალიელებმა სამხრეთისაკენ დასაფრინეს ოსმალებს. რასაკვირველია, იტალიელთა სახელის გასრცელები გვირგვინს აინზარის გამარჯვება ახალს ვერას შემატებს. თეთრ იტალიელები ამოხდნენ, ამ დღეს არაბ-ოსმალთა რიცხვი 5 თასს არ აღემატებოდა. იტალიელები ოთხნი ერის ებრძოდნენ—მათი რიცხვი 20 თასი იყო და 72 ზარბაზნი ჰქონდათ. ამის იტალიელთა ზარბაზნების სისტემის სიკეთე უნდა მიუმატოთ და გამარჯვება აღარ გაიკვირდებოდა. ოსმალთა მთელს დღეს გათქმეს გასაჭრებელი და ხშირ სროლას. მათ კი მიზანში სროლას ამოვარდნილი ქარი ხელს უშლიდა იგი მტერსა და ქვიშას პირდაპირ გვირგვინსა ერობა უჭრის, (ჩუქნი და ლაქის) უთხოვნი მთავრობისთვის ნების დატოვა, გაზეთის გამოცემისა, რომლისათვისაც უფოდებია სახელად „სალაჟის ფურცელი“. ბევრნი ხელის მოშორები კი ეყოლებიან!..)

ამ წყობილი იყ. კერესელიძის ფიზიონომიაც კარგად მოსწონს. აქვარა, იგი ხელშეკრული იყო და აღიღებულთა გადღენას ემარჩილებოდა. „სიკარის“ მქონებელთა შორის დიდი უმრავლესობა ქართველი თავდაზანაური იყვნენ, გაფრენიანი ძველი გვარების წარმომადგენლები. იგი კერესელიძეს რომ ეთქვა უფრანდი თავდაზანაურობისა და იქ უნდა ინტელექტუალის, რაც ესამოვინება თავდაზანაურობას, უფრო მართალი იქნებოდა. უფრანდი კმაყოფილებისათვის და სიმოვინებისათვის გამოდისო. სწანჯერი კიდევ გარკვეული არ იყო ბრესის მნიშვნელობა, ჯერ კიდევ არ ემორღა, რომ ჰრგვა არის მებრძოლი იბრადი და არა დროს გამტარებელი სთამაშო და გასართობი საგანი. მაგრამ „სიკარის“ წოდებრივ აღერსში აღზრდილი, „აღიღებულთა“ თანაგრძობით იბრუნებდა სულსა და ამიტომ უნებლიედ კლასიური ელფერიკი მითვისდა და ვეღარ შეიწყობა იმგვარი მწერალი სტილი, რომელსაც მხოლოდ მებრძობელები შეუძლიან. იგი კერესელიძეს, თორემ არც კი იყო საშიში და მავნებელი ნიღალისტი, საყურადღებო კიდევ ის არის, რომ თითქოს ესარჩლება კიდევ, თან კი უნდა იყოს, მართლაც არ დაასრულს მგორი უფრანდი. ბევრნი ხელის მოშორები კი ეყოლებიანო, ამოხდნენ იტალიელები „სიკარის“ ხელმძღვანელი.

ბავთონ-ყმობის შესახებ თავის დროზე ვრცლად გვეყება საუბარი, ელთა კი ისევ „სიკარის“ მიუბრუნდეთ. მოლაჟის გასტუმრება რედაქციიდან არც ისეთი უმნიშვნელო საგანი იყო იმ ხანებში, რომ ცხარე ლაპარაკი და მითქმა-მოთქმა არ გამოეწვია საზოგადოებაში. ამ მითქმა-მოთქმის კვალს უფრანდი-სიკარის წერილი, მოლაჟის უკან-სიკარის წერილი, სადაც აღწერს თავის მოგზაურობას ტფილისში და მისვლას უფრანდთან, განსაკუთრებით არ მოეწონათ ზოგიერთ თავადმფუნს. ამბობენ, ვითომ აღემატებოდნენ ორბელიანს ჰქონდა მხედრობაშიო. მაგრამ არა გვერდის, არაღდად აღ. ორბელიანი, თუმცა ძველი დროის კაცი იყო, ძლიერ სსიპაონო და სიმპატიურ აღამიანად მოსწონს იმ დროინდელ წყობებში. აღ. ორბელიანი, ერთი თანამშრომელთაგანი იყო უფრანდისა, მხურვალედ უყვარდა ლიტერატურა და თვით მანვე დაჰგობო საზოგადოებრივ მოლაჟის დღენისთვის. თავის წერილი, სადაც ხალაჟბოს ფურცელს ეხება, იგი ამბობს:

„არაღდად ვეჯდებით, როდესაც ჩუქნი ნაკლებად გვეყვინარსებენ იქნება არ ვიკოლდეთ, რომ ყოველი აღამიანი თავის თავზე და ბრძანებულთა ყოველთვის და თავის ნაკლებად ვერას ხედვს? ეს თქმა დიდხანსი დამტკიცებულია საქმიან, რომ რაც უნდა შევლომოდებო იყო აღამიანი, გირ ღიანაღის თავის თავს არას დროს. თუ გნებავთ პირველთა ჩემგით დიწყეთ: მე დამგმეთ, მე გამოაძევეთ და რაც უარესი დაწერეთ ჩემზე, დიდად მიამება, ვინ იცის, იქნება აღამიანი აღამიანი ვაბტანგ აღამიანი მშა.“

მეც ბრმა ვიყო ჩემს თავზე... ამა როგორ არ ითქვას აქ? როდესაც თავადის გიორგი დავითის ძის ერის-თავის გაყრდნობის კამედი ითამაშეს, ის წერილობით კამედია და ჩუქნი დიდი საგრძობელია, რა ყოფა იყო, ანუ რა ძახილი? სწორედ ვიტყვი, უფროსი ერთი ვერ იგრძნო ის კარგი წერილობითი კამედია და სასაცილოდ მიიღეს, ვითომ: გაცინვისთვის დაუწერიო. მე ამას რასაც ვამბობ, მართალია: საზოგადოების აზრი გამოეკეთებ მაშინ ამხელებს. აქ აღ. ორბელიანი ერთ ფრადსა-ყურადღებო ნაკვთს აღნიშნავს, თავად-აზნაურულ ფსიქოლოგის ნაკვთს. იმ ყრილობაში, რომელსაც დაესწრო ჩვენი მწერალი და სადაც აღამიანი კერესელიძეს, ერთმა გაცინვინებმა კაცმა სთქვა: „არა, მაგ სალაჟის ფურცელს კერესელიძე ხომ არა სწერს—სხვაზედ თქვა.—ეს და ეს თავადისწილი სწერს და არა კერესელიძეთ. ამ სიტყვებზე დამტყნის აღ. ორბელიანი, ცხადს რომ წყალი დასხანს, იქნა განედნენ და ერთმანეთს ცეკრა დაუწყეს დამშვიდებულის საზიარა ბოლომდე, ახლა შეფერება ამ გვარს განზრახვა. ბოლო გავრეწვის კაცს, თუნდ აზნაურ კერესელიძეს ამგვარი უფლება აღარ ენიჭება. მეც ბრმა ვიყო ჩემს თავზე...“

აღნიშნავი სულის განწყობილებათა, თავადს აქვს უფლება გაკაცობის თავადი, მას შეფერება ამ გვარს განზრახვა. ბოლო გავრეწვის კაცს, თუნდ აზნაურ კერესელიძეს ამგვარი უფლება აღარ ენიჭება. მეც ბრმა ვიყო ჩემს თავზე...“

მხარე ინდიანის საფუძვლიანად გაჩვენდა და დაწინაურდა დასჯა. სამინისტრო თანგინის სრულგანს შექმნა. სახელმწიფო დასჯის უფლება, მანდარ მთავრობისგან მოსთხოვეს. კანევი აუქნი, ერთი დაბრუნებულთაგანს უფრო სამართალში მიიტყოს.

ბავთონ-ყმობის შესახებ თავის დროზე ვრცლად გვეყება საუბარი, ელთა კი ისევ „სიკარის“ მიუბრუნდეთ. მოლაჟის გასტუმრება რედაქციიდან არც ისეთი უმნიშვნელო საგანი იყო იმ ხანებში, რომ ცხარე ლაპარაკი და მითქმა-მოთქმა არ გამოეწვია საზოგადოებაში. ამ მითქმა-მოთქმის კვალს უფრანდი-სიკარის წერილი, მოლაჟის უკან-სიკარის წერილი, სადაც აღწერს თავის მოგზაურობას ტფილისში და მისვლას უფრანდთან, განსაკუთრებით არ მოეწონათ ზოგიერთ თავადმფუნს. ამბობენ, ვითომ აღემატებოდნენ ორბელიანს ჰქონდა მხედრობაშიო. მაგრამ არა გვერდის, არაღდად აღ. ორბელიანი, თუმცა ძველი დროის კაცი იყო, ძლიერ სსიპაონო და სიმპატიურ აღამიანად მოსწონს იმ დროინდელ წყობებში. აღ. ორბელიანი, ერთი თანამშრომელთაგანი იყო უფრანდისა, მხურვალედ უყვარდა ლიტერატურა და თვით მანვე დაჰგობო საზოგადოებრივ მოლაჟის დღენისთვის. თავის წერილი, სადაც ხალაჟბოს ფურცელს ეხება, იგი ამბობს:

„არაღდად ვეჯდებით, როდესაც ჩუქნი ნაკლებად გვეყვინარსებენ იქნება არ ვიკოლდეთ, რომ ყოველი აღამიანი თავის თავზე და ბრძანებულთა ყოველთვის და თავის ნაკლებად ვერას ხედვს? ეს თქმა დიდხანსი დამტკიცებულია საქმიან, რომ რაც უნდა შევლომოდებო იყო აღამიანი, გირ ღიანაღის თავის თავს არას დროს. თუ გნებავთ პირველთა ჩემგით დიწყეთ: მე დამგმეთ, მე გამოაძევეთ და რაც უარესი დაწერეთ ჩემზე, დიდად მიამება, ვინ იცის, იქნება აღამიანი აღამიანი ვაბტანგ აღამიანი მშა.“

გვარი შეხედულება არ ებუძებოდა იმ ხალხს, რომლებსაც აღიარებდა და იბრუნებდა მოლაჟე. მაგრამ, მიუხედავად ყველა ამისა, „სიკარის“ ფურცლებზე მოლაჟებმ პირველად აღძრა ბატონყმობის საკითხი. და საფუარადღებო ის არის, რომ ამ თავის გაბედვისათვის დასჯილი იყო იმ დროინდელ საზოგადოების პირ. მისი წერილი დაიბეჭდა დეკემბრის ნომერში 1858 წელს. ბოლო 1859 წელს იანვრის წიგნი-დამ ვიგებთ, რომ „სიკარის“ თანამშრომელთა რიცხვიდან ჩვენი ბუღალტერი გადმეწვილი იქნა, იგი კერესელიძემ ამის გამო სარედაქციო წერილიც დასტამბა, რომელსაშიც, სხვათა შორის, ამბობდა:

„მოგვყვით სალაჟის ფურცლის გამოცემისა იმ აზრით, რომ გვინებოდა საზოგადოება აღტაცებით მიიღებდა ამ საგნობელ სტატემა. მაგრამ, რას იტყვი, თითქმის ოთხკუთხედ ადვილდნენ რა ვაგვით იმ სტატემაში წინააღმდეგე? გარწმუნებთ, რომ რასაცა სწერდა უმოლაჟე, ყოველივე იყო გამოსული კეთილის გულითაგან, გულმტკიცებულად. რა გაწყობა ეს ჩვენი უფრანდი არის საზოგადოება, მასადაღმე ბრის ხმა საზოგადოებისა. ჩვენი უფრანდი გამოდის კმაყოფილებისათვის და სიმოვინებისათვის საზოგადოებისა, მასადაღმე უკეთუ მტკიცდის რა ვაგვით საწყენად მკითხველთა, მაშინვე მოვიზიარებთ ყოველისვე ღონისძიების მიზნის მოსაზრებისათვის. ამასთანავე ვუბრუნებთ უმოლაჟეს ბოლინით თავის ასაღაპოს ფურცლებს“ დღიდან ესალაჟებთან ჩვენსა სამუშაოად „სიკარის“. თუმცა ის მადგენს არ ინაღლის! მაგრამ გონია როგორც

ბავთონ-ყმობის შესახებ თავის დროზე ვრცლად გვეყება საუბარი, ელთა კი ისევ „სიკარის“ მიუბრუნდეთ. მოლაჟის გასტუმრება რედაქციიდან არც ისეთი უმნიშვნელო საგანი იყო იმ ხანებში, რომ ცხარე ლაპარაკი და მითქმა-მოთქმა არ გამოეწვია საზოგადოებაში. ამ მითქმა-მოთქმის კვალს უფრანდი-სიკარის წერილი, მოლაჟის უკან-სიკარის წერილი, სადაც აღწერს თავის მოგზაურობას ტფილისში და მისვლას უფრანდთან, განსაკუთრებით არ მოეწონათ ზოგიერთ თავადმფუნს. ამბობენ, ვითომ აღემატებოდნენ ორბელიანს ჰქონდა მხედრობაშიო. მაგრამ არა გვერდის, არაღდად აღ. ორბელიანი, თუმცა ძველი დროის კაცი იყო, ძლიერ სსიპაონო და სიმპატიურ აღამიანად მოსწონს იმ დროინდელ წყობებში. აღ. ორბელიანი, ერთი თანამშრომელთაგანი იყო უფრანდისა, მხურვალედ უყვარდა ლიტერატურა და თვით მანვე დაჰგობო საზოგადოებრივ მოლაჟის დღენისთვის. თავის წერილი, სადაც ხალაჟბოს ფურცელს ეხება, იგი ამბობს:

„არაღდად ვეჯდებით, როდესაც ჩუქნი ნაკლებად გვეყვინარსებენ იქნება არ ვიკოლდეთ, რომ ყოველი აღამიანი თავის თავზე და ბრძანებულთა ყოველთვის და თავის ნაკლებად ვერას ხედვს? ეს თქმა დიდხანსი დამტკიცებულია საქმიან, რომ რაც უნდა შევლომოდებო იყო აღამიანი, გირ ღიანაღის თავის თავს არას დროს. თუ გნებავთ პირველთა ჩემგით დიწყეთ: მე დამგმეთ, მე გამოაძევეთ და რაც უარესი დაწერეთ ჩემზე, დიდად მიამება, ვინ იცის, იქნება აღამიანი აღამიანი ვაბტანგ აღამიანი მშა.“

მეც ბრმა ვიყო ჩემს თავზე... ამა როგორ არ ითქვას აქ? როდესაც თავადის გიორგი დავითის ძის ერის-თავის გაყრდნობის კამედი ითამაშეს, ის წერილობით კამედია და ჩუქნი დიდი საგრძობელია, რა ყოფა იყო, ანუ რა ძახილი? სწორედ ვიტყვი, უფროსი ერთი ვერ იგრძნო ის კარგი წერილობითი კამედია და სასაცილოდ მიიღეს, ვითომ: გაცინვისთვის დაუწერიო. მე ამას რასაც ვამბობ, მართალია: საზოგადოების აზრი გამოეკეთებ მაშინ ამხელებს. აქ აღ. ორბელიანი ერთ ფრადსა-ყურადღებო ნაკვთს აღნიშნავს, თავად-აზნაურულ ფსიქოლოგის ნაკვთს. იმ ყრილობაში, რომელსაც დაესწრო ჩვენი მწერალი და სადაც აღამიანი კერესელიძეს, ერთმა გაცინვინებმა კაცმა სთქვა: „არა, მაგ სალაჟის ფურცელს კერესელიძე ხომ არა სწერს—სხვაზედ თქვა.—ეს და ეს თავადისწილი სწერს და არა კერესელიძეთ. ამ სიტყვებზე დამტყნის აღ. ორბელიანი, ცხადს რომ წყალი დასხანს, იქნა განედნენ და ერთმანეთს ცეკრა დაუწყეს დამშვიდებულის საზიარა ბოლომდე, ახლა შეფერება ამ გვარს განზრახვა. ბოლო გავრეწვის კაცს, თუნდ აზნაურ კერესელიძეს ამგვარი უფლება აღარ ენიჭება. მეც ბრმა ვიყო ჩემს თავზე...“

აღნიშნავი სულის განწყობილებათა, თავადს აქვს უფლება გაკაცობის თავადი, მას შეფერება ამ გვარს განზრახვა. ბოლო გავრეწვის კაცს, თუნდ აზნაურ კერესელიძეს ამგვარი უფლება აღარ ენიჭება. მეც ბრმა ვიყო ჩემს თავზე...“

ბავთონ-ყმობის შესახებ თავის დროზე ვრცლად გვეყება საუბარი, ელთა კი ისევ „სიკარის“ მიუბრუნდეთ. მოლაჟის გასტუმრება რედაქციიდან არც ისეთი უმნიშვნელო საგანი იყო იმ ხანებში, რომ ცხარე ლაპარაკი და მითქმა-მოთქმა არ გამოეწვია საზოგადოებაში. ამ მითქმა-მოთქმის კვალს უფრანდი-სიკარის წერილი, მოლაჟის უკან-სიკარის წერილი, სადაც აღწერს თავის მოგზაურობას ტფილისში და მისვლას უფრანდთან, განსაკუთრებით არ მოეწონათ ზოგიერთ თავადმფუნს. ამბობენ, ვითომ აღემატებოდნენ ორბელიანს ჰქონდა მხედრობაშიო. მაგრამ არა გვერდის, არაღდად აღ. ორბელიანი, თუმცა ძველი დროის კაცი იყო, ძლიერ სსიპაონო და სიმპატიურ აღამიანად მოსწონს იმ დროინდელ წყობებში. აღ. ორბელიანი, ერთი თანამშრომელთაგანი იყო უფრანდისა, მხურვალედ უყვარდა ლიტერატურა და თვით მანვე დაჰგობო საზოგადოებრივ მოლაჟის დღენისთვის. თავის წერილი, სადაც ხალაჟბოს ფურცელს ეხება, იგი ამბობს:

„არაღდად ვეჯდებით, როდესაც ჩუქნი ნაკლებად გვეყვინარსებენ იქნება არ ვიკოლდეთ, რომ ყოველი აღამიანი თავის თავზე და ბრძანებულთა ყოველთვის და თავის ნაკლებად ვერას ხედვს? ეს თქმა დიდხანსი დამტკიცებულია საქმიან, რომ რაც უნდა შევლომოდებო იყო აღამიანი, გირ ღიანაღის თავის თავს არას დროს. თუ გნებავთ პირველთა ჩემგით დიწყეთ: მე დამგმეთ, მე გამოაძევეთ და რაც უარესი დაწერეთ ჩემზე, დიდად მიამება, ვინ იცის, იქნება აღამიანი აღამიანი ვაბტანგ აღამიანი მშა.“

ბავთონ-ყმობის შესახებ თავის დროზე ვრცლად გვეყება საუბარი, ელთა კი ისევ „სიკარის“ მიუბრუნდეთ. მოლაჟის გასტუმრება რედაქციიდან არც ისეთი უმნიშვნელო საგანი იყო იმ ხანებში, რომ ცხარე ლაპარაკი და მითქმა-მოთქმა არ გამოეწვია საზოგადოებაში. ამ მითქმა-მოთქმის კვალს უფრანდი-სიკარის წერილი, მოლაჟის უკან-სიკარის წერილი, სადაც აღწერს თავის მოგზაურობას ტფილისში და მისვლას უფრანდთან, განსაკუთრებით არ მოეწონათ ზოგიერთ თავადმფუნს. ამბობენ, ვითომ აღემატებოდნენ ორბელიანს ჰქონდა მხედრობაშიო. მაგრამ არა გვერდის, არაღდად აღ. ორბელიანი, თუმცა ძველი დროის კაცი იყო, ძლიერ სსიპაონო და სიმპატიურ აღამიანად მოსწონს იმ დროინდელ წყობებში. აღ. ორბელიანი, ერთი თანამშრომელთაგანი იყო უფრანდისა, მხურვალედ უყვარდა ლიტერატურა და თვით მანვე დაჰგობო საზოგადოებრივ მოლაჟის დღენისთვის. თავის წერილი, სადაც ხალაჟბოს ფურცელს ეხება, იგი ამბობს:

„არაღდად ვეჯდებით, როდესაც ჩუქნი ნაკლებად გვეყვინარსებენ იქნება არ ვიკოლდეთ, რომ ყოველი აღამიანი თავის თავზე და ბრძანებულთა ყოველთვის და თავის ნაკლებად ვერას ხედვს? ეს თქმა დიდხანსი დამტკიცებულია საქმიან, რომ რაც უნდა შევლომოდებო იყო აღამიანი, გირ ღიანაღის თავის თავს არას დროს. თუ გნებავთ პირველთა ჩემგით დიწყეთ: მე დამგმეთ, მე გამოაძევეთ და რაც უარესი დაწერეთ ჩემზე, დიდად მიამება, ვინ იცის, იქნება აღამიანი აღამიანი ვაბტანგ აღამიანი მშა.“

